

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím:

Forrás:

Keresztésné Pataki Mária

Játszód meg BUDAPESTET!

A MÚZEUMKERT

Cet. Ap.

1952. XI. 11

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy:

7/2. 21

Hely:

Szepimert

Idő:

" 1952 "

Személy:

Helyszám:

1385 — All. Karp

A Nemzeti Múzeum

lépcsősorai tövében a forgalmas Múzeum-körútra néz Arany János éreszobra. A szobor környékén gyerekek játszanak, kerek arcukon az egészség pirossága, szemük a boldog élet állandó örömetől csillog.

Fiatal pár jön. Gyerekkocsit tolnak. Kezük a koci tolórudján összeér. Derűsen, a „szintén szülők” mindent megértő mosolyával nézik a játszó apróságokat. Lassan tolják a kocsit, sétálnak a Múzeum körül.

A köemelvény előtt, ahonnan 1848 március 15-én Petőfi Sándor harci riadója, a „Nemzeti dal” hangzott el, bombasérült emlékmű áll. Az asszony lassan olvassa a nevet: Hermann Ottó... A nagy természettudósnak, a madarak ismerőjének emléke körül galambok rajzanak. Sokoldalú, haladó szellemű tudós volt. Haláláig Kossuth híve maradt. Szobrát Horvay János alkotta.

Tovább sétálnak. A könyvtár bejárata előtt az alapító, Széchényi Ferenc szobra áll. A könyvtár ajtaja valaha alig-alig nyílt. Elgondolkozva baktató, a világra ügyet sem vető tudósok ballagtak erre, időnkint egy-egy lobogóhajú, „ifjú tilán”. Ma forgalmas a könyvtár. Az egyetlen diákjai, a közeli és távoli múlt emlékeit kutató tudós-jelöltek, száz és száz ifjú férfi,

nő forgatja a könyvtár kötetét és ódon kéziratait.

Továbbhaladva hármás emlékmű tűnik szemünkbe. A rávésett nevek ma már alig mondanak valamit: Pulszky Ferenc, Römer Flóris, Hampel József. Kiváló tudósok, haladó emberek voltak mindhárman. Pulszky Ferenc (1815—1897) író és régész 1848 után sokáig emigrációban élt. Kossuthal bejárta Amerikát is, majd hazatérve nagy szerepet vitt a művészeti és tudományos életben. A Nemzeti Múzeum igazgatója volt. Römer Flóris (1815—1889), a szabadságharcos kapitány öt évig politikai fogoly. 1868-tól régész és egyetemi tanár, majd a Nemzeti Múzeum régiségtárnak őre. Hampel József (1849—1913) egyetemi tanár, kiváló régészünk a Nemzeti Múzeum érem- és régiségtárnak igazgatója volt. Nagy érdemei vannak fővárosunk őskori történetének kutatásában. Emlékműveket, melyen most az alkonyuló nap sugarai csillannak, Hüül Dezső építőművész tervezte és Damkö József szobrászművész készítette el.

A fiatal pár szaporazza lépéseit, s nincs sok hátra, hogy elérjék a kiindulási pontot: Arany János szobrát. A „Himfy-lánt” romjai előtt haladnak, amely Kisfaludy Sándor emléké hirdette, a jasiszta rombolás, annyi

sok más emlékművel együtt, ezt is szertezúzta. Vas „Apollo” hirdeti odébb Tomori Anasztáz emlékét, kinek érdeme, hogy a teljes magyar Shakespeare-kiadás megjelenhetett.

Az alkony szürkül. Alig látni már a nagy olasz szabadsághősnek, Garibaldinak mellszobrát. Közeliében áll Monti ezredesnek, a negyvennyolcas magyar szabadságharcban résztvevő olasz légió parancsnokának emlékműve.

Még néhány lépés

és ismét a Múzeum-körúttal szemben állunk. A hatalmas lámpák, mintegy vezényszóra, kigyúlnak. A kis család a kijárat felé megy. Maga mögött hagyja a multat, melynek haladó, hagyományai mai életünk szeroves részeivé váltak.

A kisbaba még magatehetteletlen emberpalánta, de egészséges, erős gyermekké lesz. Itt játszik majd a kert fái, bokrai között, talán a lombok közé rejtőzött Kazinczy-szobor lesz búvóhelye vagy a Vay Miklós alkotta Berzsenyi-szobrot csodálja meg. Itt beszélget, vitatkozik majd iskolatársával Petőfi és Arany barátságáról, talán tudós lesz, mint Hermann Ottó, talán költő, vagy művész... mert nemzetünk nagyjai által megálmódott korban él, s az övé a jövő!

Keresztésné Pataki Mária